

напишу архаичним, за многе једва разумљивим, језиком... Обновљају се заборављени чинови и функције;... натписе из тог времена, чак и приватних лица, могуће је на први поглед узети за творевине Старог царства (то је исто као кад би се Ви, читаоче, одједном почели нормално дописивати с пријатељима на језику из I в. п.н.е. - А.Ф.)... У вези с тим посебно је за поменуто раздобље карактеристична појава приказивања на зидовима гробница пољских радова, сеоских сцена, које су нам познате из Старог царства, итд. (после 2000 година - А.Ф.)" [270, т.2, стр. 102-103]. Египат је, вероватно, био један од два религијска центра Римске империје. Овде је био концентрисан култ мртвих (лешеве у песку не труну - чињеница позната локалном становништву и египтолозима), чиме се објашњава то да на свим монументалним и писаним споменицима Египта углавном преовлађују погребно-култне теме.

У Библији се често помиње тајанствени град ЕЈР-ДУД (синодално град Давидов). У [14] су сакупљена сва библијска помињања тог града. Показало се да је он у свим случајевима поменут као место погребња богославских царева - императора, тј., због династичких паралелизама, императора Источне римске империје. "Град Давидов" све време се појављује унутар стандардне погребне формуле: "И починуо је с очевима својим и сахрањен је у граду Давидовом" (в., на пример, Књиге о царевицима). У [14] су наведени подаци који показују да највероватније "град Давидов" није настањени град, него велика некропола, Град мртвих, царско гробље. У тој некрополи (на основу династичких паралелизама) сахрањени су бар следећи императори: Диоклецијан, Констанције I Хлор, Лициније, Василије Велики, Теодосије I Велики, Аркадије, Теодосије II, Лав I, Зенон, Анастасије; нагласимо при томе да су у традиционалној историји гробнице тих императора непознате (неизвесно је чак и где су сахрањени). Дакле, у Средоземљу треба наћи велики гробни комплекс где би требало да су сахрањени, не само тих осам владара, него, требало би претпоставити, и њихови блиски рођаци, чланови царских породица, виши државни чиновници, представници религијске власти итд. Таква некропола заиста постоји, и то једна. То је познато поље пирамида и гробница у Гизи у Египту, у религијском центру култа мртвих [14]. У мањим димензијама "пирамидални стил" представљен је и у самом Риму - позната пирамида Цестија [318, фотос XIII]. Могуће је да Библија даје тачну информацију о погребу богославских императора, које су у Египту звали "фараонима". Балзамовање је највероватније настало управо у циљу очувања тела од распадања на путу, за време дугог транспорта преко Средоземног мора. Овде је умесно подсетити на старогрчке митове о томе да пут у Земљу мртвих води преко "велике реке". Могуће је да се овде ради о превозу преко Средоземног мора у Египат. Пошто тело које одмах после смрти доспе у суви песак Египта не труне, то није баш било неопходно балзамовати локалне владаре. Зато не би требало одбацити могућност да су неке познате египатске мумије могле бити довезене у Египат издалека (у балзамованом облику).

У вези с тим, умесно је навести резултате анализе основних фараонских спискова из [14]. Читање тих спискова (Турински папирус, Манетонов списак, Сакарска таблица) без предрасуда и неспутано традиционалном хронологијом наводи на многа питања.